Morgenſtjernen

Organ for

Jeſu Kriſti Kirke av Siſte Dages Hellige

Derfor, alt det I ville at menneskene skulle gjøre mot eder, det gjører I og mot dem! Ti saadan er loven og profeterne.
(Matt. 7, 12).

NR. 23 | 1. DECEMBER 1924 | 3 AARG.

MÆND SOM BETALER TIENDE.

AV WILLIAM G. SHEPHERD.

Oversat fra «Mill. Star» av Borghild Nielsen.

Der er mange forretningsmænd i Amerika idag, som er faste tiendebetalere. Du vil finde dem baade blandt jøder og hedninger. Du kan kalde det et mysterium om du vil, eller kanhænde overtro, men disse mænd vil uten at skammes derover fortælle dig, at det lønner sig at betale tiende.

«Hvis det lønner sig bare i det finansielle,» uttalte en av disse mænd til mig, «da var ikke tiende saa paakrævet. Næsten enhver kan tjene penger om han bestemmer sig for at ofre sig for det. Men det lønner sig paa hundrede andre maater, i den følelse du faar for eksempel, at du gjør ret og at du har retten paa din side.»

Det amerikanske forretningsliv har fuldt op av romantiske sukcesser blandt mænd der tror paa tiende. For 25 aar siden gik en forretningsmand i en by i Kansas fallit, med en gjæld paa mere end 100 000 dollar. Idag kan han være mangemillionær om han ønsker det. Hans nærmeste venner kjender hans historie og den lyder saaledes:

«Da hans stilling var værre end en fallit aapnet han sin bibel og læste 1. Moseb. 28. 22 og han satte en blyantstrek rundt det 22. vers og han sa: «Fra det øieblik av og saa længe jeg lever, av alt hvad Gud gir mig, vil jeg gi ham en tiendedel.»

Her er en uttalelse av en mand der er chef for en av Amerikas mest glimrende forretningsselskaper, skrevet for denne artikel: «Samler eder ikke rigdomme paa jorden» etc. og samtalen med den rike unge mand overbeviste mig om for nogen aar siden, at al min indtekt undtagen hvad min familie behøvet, skulle gis til opbyggelsen av Guds rike. Jeg er sikker paa at jeg har hat større glæde end om jeg hadde blit en millionær.»

Der er en storartet fortælling om Matthias Baldwin, grundlæggeren av det store lokomotivverksted. Det var hans regel at lægge tilside en tiendedel av selskapets indtekter som tiende, der skulle benyttes til religiøse utdannelsesøiemed. En stor del av disse penger blev brukt til at utdanne negre. Der kom en tid da han møtte store finansielle vanskeligheter. Han forlangte at fortsætte med tienden paa grund av mangel paa midler. «Det er vor ene sikre anbringelse,» sa han til selskapets medlemmer. Hans næste betalingsmaate for tienden var at utstede checker der var undertegnet av ham selv og de blev alle betalte!

To store fabrikker i vesten ledes av Thomas Kane, en av de mest bemerkelsesværdige tiendebetalere i de Forenede Stater. I de siste 40 aar har han anvendt flere tusen dollar for at vise sine medmennesker den moralske og materielle fordel av tiende. Hans forvisning herom der er utgit i form av et skrift, har været berømt hvor det har kommet. Det lyder saaledes: «Min personlige tro er, at Gud ærer baade i det timelige og i det aandelige de som ofrer en tiendedel av deres indtekter for hans sak. Jeg har aldrig vist nogen undtagelse. Har du?» Det er sagt, at i 40 aar har hr. Kane aldrig faat noget bekræftende svar paa sit spørsmaal.

I disse dage da forskjellige trosbekjendelser blir antat i De Forenede Stater, er det ikke ufornuftig at motta deres beretninger der tror paa tiendesystemet. Ulik anderledes troende i de mystiske lærdomme omkring i verden, vil den overbeviste tiendebetaler matematisk vise dig, at han har hat fremgang baade i det finansielle saavelsom i andre retninger.

Hvem kan ta væk den selvbevisende tro hos en tiendebetaler? De har det beste argument av alle.

«Det er tro,» erklærte en fremragende religionslærer, «tro gir tillid.» En anden sa: «Jeg vil ikke prøve paa at forklare tiendebetalernes tro paa det materielle omraade. Ingen kan si, at det ikke er noget mystisk ved deres fremgang. Jeg er en kristen selv og jeg tror, at Gud tar vare paa sine barn.»

Professor Robert Session Woodworth, lederen av den psykologiske avdeling ved Columbia universitet, satte den kolde maalestok av videnskapelig psykologi op mot troen paa og fremgangen ved tiende, idet han sa:

«Troen paa at deres penger er et laan fra Gud, at de er i kompaniskap med ham, ville gi de som betaler tiende mere tillid og mere selvtillid og ville forminske alle vanskeligheter de ser, og ville uten tvil række langt frem mot fremgang. Der er manglende motiver ogsaa naturligvis, hvilket hindrer os i at komme til en nøiaktig slutning. Vi mangler vidnesbyrd av ærlige tiendebetalere der ikke har opnaaet den materielle lykke. I Ny England hvor jeg var født omtalte presten av vane tiendebetalingen som en plikt. Jeg tviler ikke paa at mange personer med en liten indtekt var der bevæget til at praktisere dette og at ikke alle disse personer erholdt materiel lykke. Det er praktisk talt umulig at erstatte disse manglende beviser og derfra dra nøiaktige slutninger angaaende dette problem — tiendens indflydelse paa tiendebetaleren — kan neppe bli forstaat.»

Dette er det nærmeste jeg kunne komme til fra det videnskapelige synspunkt og fra uttalelser, angaaende held som de tilfredse forretningsmænd har fremlagt for mig i de siste uker.

Jeg omtalte denne forklaring til en forretningsmand som betaler tiende. «Ja,» sa han, «det lyder bra. Men du vet *der er anden lykke end penger. Jeg har faat noget mere end penger utav at betale tiende.* Det har bragt mig en lykke og tilfredshet som jeg ikke kunne kjøpe. Anta at nogen av familierne i Ny England som betaler tiende ikke opnaar finansiel fremgang? Kunne videnskapen maale den tilfredshet disse familier muligens har ved at vite, at Gud er delagtig i deres hjemlige affærer?»

Tiende betyr at gi en tiendedel av ens indtekt. De fleste av de forretningsmænd der er nævnt i denne artikkel sluttet med «sin tiende» for en tid siden. Nu gir de langt mere end en tiendedel.

«Tiende er det minimum som din kompanjong forventer av dig,» sa en fremragende sukcesfuld forretningsmand. «Det er bare en god interesse. Jeg har prøvet at bruke halvdelen av min indtekt til Guds sak i det siste. Det er helt kompaniskap.

HVAD KAN STANDSE AL DENNE ØDELÆGGELSE?

AV EMIL EVENSEN, NARVIK.

> «Men naar de sier: Fred og tryghet, staar fordærvelsen over dem, likesom veerne over den fruktsommelige, og de skulle ingenlunde undfly.» (1 Thes. 5, 3.)

En omfattende fredsbevægelse gjør sine mæktige utslag i vor tid. Baade i øst og vest tænkes og drøftes, og fredsagitatorerne gjør sit bedste for at vinde masserne for sine ideer. Under den grusomme krig som herjet landene fra 1914 til 1918 trodde de fleste, at en lignende katastrofe — ja, at al krig i fremtiden — ville være umulig.

Nasjonernes forbund blev organisert — en samling av gode principper og ærlig vilje — og de fleste ansaa krig som avskaffet.

Men ak! hvor bedrog man sig ikke heri. Militærbudgettene i de fleste lande har da langtfra gaat ned efter verdenskrigen — tvertimot! Og rustningsspørsmaalet er idag mere aktuelt end nogensinde før.

Ja, selv blandt den menneskeklasse, hvor militarismen før stod som en avskyelig tingest — en fare for menneskenes gjensidige fred og gode forstaaelse, lyder nu ropet: Rust dig.

Og der rustes. Midt under dette vanvittige kapløp om at fremskaffe de mest djævelske og ødelæggende krigsmaskiner baade tillands og tilvands, spør man: Hvad hjælper denne fredspropaganda, saalænge militarismens kolde og klamme haand hviler som en mare over folkene?

Jo, Herren har sagt: «Taler derfor imot krig, men forkynder fred,» og kan man ikke formaa noget, saa vil man allikevel kunne staa frem paa regnskapets dag og vidne mot de mennesker som førte nasjonerne ut i død og ødelæggelse med de ord: «Vi advaret dere, men dere ringeaktet vore raad.» Krig er en gammel foreteelse. Den er likesaa gammel som menneskeheten, ja, man kunne til og med følge dens historie tilbake til vor foruttilværelse, hvis man ønsket beviser for at der har været ført krig mellem den gode makt paa den ene side, og den onde makt paa den anden. Lucifer stred om makten, og det var sikkert en haard kamp, skjønt den førtes med aandelige vaaben; men erkeengelen Michael med de gode og trofaste paa sin side, overvandt Lucifer og styrtede ham og hans disciple ut fra de himmelske boliger.

Nuvel, denne aandelige kamp med aandelige vaaben føres ogsaa her paa jorden mellem det gode og det onde, mellem de retfærdige og den ondes makt, og det er med rette apostelen sier: «Ti I har ikke kamp mot kjøt og blod, men mot fyrstendømmer, mot makter, mot verdens herrer, som hersker i denne tids mørke, *mot ondskapens aandelige hær under himmelen.* (Ef. 6, 12.)

Men med krig mener vi den raae, brutale og hensynsløse kamp som har paagaat periodevis mellem jordens nasjoner, helt siden menneskene begyndte at formere sig og sprede sig ut over jorden. Kain var den første manddraper, og hans brutale opførsel og tilbøielighet har præget millioner av mennesker helt til vor tid.

Endel mennesker har gjort sig fortrolig med den forunderlige idé, at Gud Herren har bestemt krigene og at disse er uundgaaelige. Det skulle synes overflødig at imøtegaa en saadan opfatning, men dog skal pekes paa at Herren lar krigene komme som en straffedom over folkene, og at de er uundgaaelige saafremt menneskene boltrer sig i synd og ondskap, og frembringer krigsredskapene som et tuktens ris over dem selv, — et ris som rammer baade de retfærdige saavel som de uretfærdige.

Men Gud er hater av alt ondt, og derfor hater han ogsaa krigene som er opfundet av onde mennesker.

De krige Herren har ført som f. eks. mellem Israel og deres mange fiender, var kun ført under den uttrykkelige forutsætning, at Israel holdt sig nær til Herren, og led uretfærdig av sine naboer.

Da Herren ledte Zions leir i denne evangelieutdeling til Missouri, var det for at skaffe de lidende hellige der den betimelige hjælp, som disse i saa høi grad tiltrængte — ikke for at rane til sig næstens gods, — og vi ser hvordan den almæktige beskyttet sine trofaste tjenere, og manifesterte like overfor de helliges forfølgere, at «naar Jehova strider for sit folk er der ingen som greier at staa imot». (Se forøvrig Pak. 98, 33—38.)

Da Frelseren stod paa Oljebjerget omgit av sine apostler en kort tid førend hans korsfæstelse, utla han store og vigtige dele av fremtidens historie for sine tjenere. Han paapekte hvordan Jerusalem og store dele av Palæstina ville bli nedtraadt og ødelagt av hedningerne.

Som en frugt av den grufulde handling jøderne begik mot Frelseren, og som en opfyldelse av deres rop: «hans blod komme over os og over vore barn» — nedbrøt de fremstormende romere i aaret 70 e. Kr. Jerusalems mure, det prægtige Salomons tempel, ødela store dele av jødernes hellige by, og bevirket 1⅓ mill. jøders undergang, foruten at de bidrog til at sprede dette folk utover hele jordens overflate.

Denne katastrofe kunne ha været undgaat, hvis jøderne hadde lyttet til det buskap som apostlerne reiste omkring og forkyndte for folket efter Frelserens opstandelse: «Fatter derfor et andet sind og vender om, for at eders synder maa vorde utslettede, for at vederkvægelsens tider maa komme fra Herrens aasyn.» (Apg. 3, 19.)

Istedet herfor motstod de apostlerne og Herrens tjenere forøvrig, og det gik saavidt, at de ikke alene blev berøvet de jordiske goder, men Guds rike blev fratat dem og git til hedningerne. (Math. 21, 43.) Derefter fulgte ødelæggelsen slag i slag som allerede beskrevet.

I sine profetier sier Frelseren: «I skulle høre om krig og rykter om krig,» og «folk skal reise sig imot folk og rike imot rike, men forfærdes ikke, thi enden er ikke endnu.» (Se Math. 24.)

Historien vet at berette om denne profetis opfyldelse, som forøvrig de andre ogsaa, som hittil er opfyldt, men sikkert er det: forfærdelige ting venter nasjonerne «førend enden kommer», hvis der fortsættes i det spor som nu følges.

Det fremgaar klarere og klarere, at jo vældigere omfang rustninger tar, og jo mere fuldkommen i krigskunst nasjonerne blir, jo høiere lyder ropet om fred og tryghet. Hvem trodde verdenskrigen skulle begynde i det fredens aar 1914? Aldrig hadde der eksistert et mere betryggende venskapsforhold mellem Tyskland og England end i det aar; ja, saa sa ialfald de engelske og tyske statsmænd. Men «naar de sier: fred og tryghet, staar fordærvelsen over dem likesom veerne over den fruktsommelige, og de skulle ingenlunde undfly».

Verdenskrigen 1914—1918 formaadde ikke at frigjøre nasjonerne for den klamme jernhaarde militarisme, og idag er kapløpet mellem de ledende makter i verden i at fremskaffe det mest tidsmæssige og ødelæggende krigsvæsen, større end nogensinde.

Men hør hvad profeten sier: «Hvo som opbygger saadanne forbund *) søker at omstyrte alle landes, folks og rikers frihet; og det foraarsaker *alle folks ødelæggelse*, ti det er oprettet av djævelen, som er fader til al løgn, den samme løgner, som forførte vore første fædre; ja, den samme løgner, som har bragt meneskene til at begaa mord fra begyndelsen av, og som har forhærdet menneskenes hjerter, saa at de har myrdet og stenet profeterne og kastet dem ut fra begyndelsen av.» (Ether 8, 25.)

Herrens ord gjennem sin profet Josef Smith er fuld av hentydninger til de straffedomme som i den forløpne generasjon har rammet verden, og til de som skulle komme, og disse straffedomme kommer ofte i form av krige og blodsutgydelser og rammer saavel de skyldige som de uskyldige.

---

*) Passer profetens ord bedre paa noget andet hemmelig forbund end netop militærvæsenet?

«Jeg har svoret i min vrede, og besluttet krig paa jorden; og de ugudelige skulle dræpe de ugudelige, og der skal komme frykt over alle mennesker,» sier Herren. (Pak. Bok 63, 32.)

Nu, med hensyn til de ødelæggelser, som formedelst onde mennesker skulle komme over jorden, sier Herren fremdeles: «Ti en ødelæggende straffedom skal komme over jordens indbyggere, og skal vedbli at utgaa fra tid til tid, dersom de ikke omvende sig, indtil jorden blir tom, og dens beboere er fortærede og aldeles tilintetgjorte ved min tilkommendes herlige aapenbarelse.» (Pak. Bok 5, 19.). Og endvidere: «Der skal findes mennesker i denne slekt (netop den slekt vi lever i), der ikke skal forgaa, førend de ser en overvældende tuktelse.» Og: «Der skal være jordskjælv paa forskjellige steder og megen ødelæggelse; dog ville menneskene forhærde deres hjerter mot mig og gripe sverdet mot hverandre og slaa hverandre ihjæl.» (Pak. Bok 45: 31, 33.)

Aa, hvor passende kunne ikke Frelserens utrop om Jerusalem anvendes paa nasjonerne idag: «Viste du endog paa denne din dag, hvad der tjener til din fred. Men nu er det skjult for dine øine.»

Nasjonerne ruster sig til en ny verdenskrig, og Herrens ord vil sikkert bli opfyldt inden ret længe, idet han sier: «De dage skulle komme, da krig vil bli utgydt over alle nasjoner.» (Pak. Bok 87, 2.)

«Og det skal ske at de som ikke vil gripe til sverdet mot sin næste, maa fly til Zion for sikkerhet.» (Pak. 45, 68.)

Men, spørger endel, hvordan kan man da være tryggere i Zion end andre steder, hvis det misforhold som hersker mellem Amerika og Japan skulle gi sig utslag i en av de haardeste krige som verden vet at berette om?

Jeg svarer: Herrens ord er forlængst opfyldt og vil vedbli at opfyldes, ti titusender av mennesker fra de gamle lande har maattet ty til Zion for sikkerhet under de mange krige som har været ført — væsentlig mellem de europæiske nasjoner.

Og skulle det utrolige ske, at en krig skulle være uundgaaelig mellem Japan og U. S. A. saa vær forvisset om, at Herrens ord til sin tjener Lehi i gamle dage vil ikke bli gjort til skamme: «Jeg Herren vil befæste dette land mot alle andre folk.» «Og det skal være det eneste folk som ikke skal være i krig med hverandre.» (Se 2. Nep. 10, 10—12 og Pak. Bok 45, 69.)

La os dernæst vende os til spørsmaalet: hvad kan stanse al denne ødelæggelse som er ivente og som ifølge Frelserens ord vil bevirke, at «menneskene skulle ængstes i fortvilelse over de ting som skulle komme over jorderike?»

Jeg svarer: kun en sand og opriktig omvendelse. I 1831 gav Herren en aapenbaring til James Covill gjennem profeten Josef, og i denne sier han:

«Se, sandelig, sandelig sier jeg eder, at folket i Ohio paakalder mig i megen tro, og mener, at jeg vil tøve med mine straffedomme over nasjonerne, men jeg kan ikke fornegte mit ord. Derfor anvender alle eders kræfter og kalder tro arbeidere ind i min vingaard, at denne kan bli beskaaren for siste gang.

Saafremt de omvender sig og annammer mit evangeliums fylde og bli helliggjorte, vil jeg tilbakeholde min tuktende haand». (Pak. Bok 38: 17—19.)

Hvor mange mennesker idag har ikke de samme følelser som folket i Ohio i 1831 med hensyn til straffen som Herren sender over de ugudelige; men likesaalitt som forutsigelsen angaaende Jerusalems ødelæggelse og jødernes delvise undergang og fuldstændige adspredelse over jorden slog feil, likesaalidt vil de utallige profetier om Herrens straffedomme i de siste dage slaa feil.

Der er kun en redning ut av dette kaos, og det er en uforbeholden adlydelse av Herrens ord som lik en basuns røst har lydt og lyder advarende ut over jorderike idag: «Derfor fatter et andet sind og vender om, for at vederkvægelsens tider maa komme fra Herrens aasyn. At han kan sende eder, den eder forut forkyndte Jesus Kristus.» (Apg. 3: 19—21.)

Lik indvaanerne i Ninive, burde nasjonerne i de siste dage gi akt paa de advarsler som nu gaar ut over jorden, ti Herren vil ikke trætte med menneskene evindelig, men hvis disse vil ydmyge sig og anname evangeliet vil Herrens vrede unddra sig og han vil sende velsignelser istedetfor forbandelser.

Dog, det er utrolig at menneskene vil vende sine hjerter til Herren førend en fuldstændig ødelæggelse har bevirket nasjonernes undergang, og derfor ser de hellige med bekymring paa de begivenheter som forestaar. «Ser til, vaaker og beder, ti I vite ikke naar den tid er,» sier Frelseren.

Der er dog en ting som glæder de trofaste helliges hjerter, og det er dette: «Og eder skal det forundes at kjende tidernes tegn, og tegnene paa menneskenes søns tilkommelse.» (Pak. Bok 68: 11.)

Likesom Noah i sin tid, og Loth senere hen i historien gav akt paa Herrens ord og fik den lovede indsikt i Herrens handlemaate, likesaa sikkert er det at de hellige i de siste dage vil faa kjendskap til tidernes tegn, og derved bli istand til at undfly.

Herren har beredt hellige steder for sit folk og han har sagt: «Flyr hen til bjergene, drager ut fra alle folk, fra de fire vinde, fra en ende av himmelen til en anden.»

Og naar saa Herrens grumme vrede utgaar lik et tuktens ris, vil han beskytte sit folk, ti han har sagt: «de hellige skulle undkomme».

Læg nuller kun til nul,
Det dog til intet bliver.
Men set et 1-tal for
Og 10 du tælle skal.

Til gjerning gjerning læg,
Det nuller kun dig giver.
Læg Kristi gjerning til
Og se: der blir et tal!

Ludvig Holberg.

KORRESPONDANSE.

Fra br. Adolph M. Nielsen, der har præsideret over Bergens konferanse, har br. Fosse i Bergen mottat følgende dat. Shelly Idaho 20. oktober 1924:

Kjære broder Fosse.

Det er allerede en tid siden jeg mottok dit brev, og burde ha svart før, men jeg haaber du undskylder mig. Det er mig en glæde at faa brev fra mine venner, og især naar jeg faar høre at de er trofaste i deres prøver, hvor de end befinder sig. Vi har alle vore ting at gjennemgaa her i livet, for det er sagt, at Herren vil ha et prøvet folk, og naar vi har blit prøvet og fundet at vi er tro i enhver ting, saa vet Herren at han kan bruke os, naar vi skal bli beskikket at indta høie stillinger, ikke bare her i livet, men ogsaa paa den anden side av sløret. Der er ogsaa enkelte av vore søskende der grubler over, hvad der vil bli av dem, naar de kommer paa den anden side, idet nogen ikke har hat anledning til at bli en mor eller blit beseglet til en mand, eller har hat anledning til at gaa i templet og utføre ordinanser for sine avdøde slektninger, som de har tænkt paa og glædet sig i, siden de annammede evangeliet og blev under haandspaalæggelse av præstedømmets makt tilkjendegit at motta den Hellige Aands gave, saa at sløret kunne bli borttat fra deres øine og sind, saa at de kunne skue ind i en del av det, som før laa skjult for dem. Ja, jeg vil si til saadanne og gi dem en nøkle til deres tilfredshet, likesom præsident Wilford Woodruf gav en kort stund førend han forlot sin prøvestand, da han følte at hans tid var kort at være med os her. Søskende, sa han, vær ikke bekymret over hvad de ikke har kunnet utføre. Herren kjender eders gode ønsker og han vil gi eder enhver velsignelse, de maatte ønske i retfærdighet, og nøklen er den: gjør ret idag, gjør ret imorgen og vedbliv at gjøre ret, da vil Herren aapne himlens porte til eder, og han kan ikke undlate at gi eder alle de velsignelser han har lovet alle sine trofaste børn. Profeten Joseph Smith grublet over, hvad der ville bli av dem, der ikke hadde hat anledning til at annamme evangeliet her i livet og utføre de ting vi er befalet, naar vi har anledning dertil. Herren tok sløret bort der skjuler aandernes verden for os, og der saa han sin broder Alvin iblandt de retfærdige, og han blev forundret.

Herren sa, at alle dem der ville ha mottat evangeliet, om de hadde levet paa denne tid, og naarsomhelst evangeliet har været paa jorden, skal faa den samme belønning og ophøielse, for Herren kjender alle vore gode hjerter og vort sind. Da jeg kjender mange av mine trofaste søskende i gamle Norge og deres inderligste ønsker, at de maa ha anledning til at komme til Zion og faa lov til at gaa gjennem Herrens templer og motta de velsignelser, der ikke kan gis noget andet sted paa jorden, saa vil jeg si, vær trøstet, søskende, Herren kjender eders gode ønsker og sind, vær kun taalmodig en liten stund, for enhver ting de ville ha gjort med glæde, men omstændigheterne har forhindret det, vil alt bli til eders gode.

Jeg glæder mig i, at Herren har git mig anledning til at bære mit vidnesbyrd til tusinde av mine venner, om jeg kan kalde dem saa, for mange av dem har hat en ond tanke om mig og ønsket at kunne binde en møllesten om min hals og kaste mig i dypet, men mit inderligste ønske er, at Herren maa tilgi dem, og jeg vil si det samme som Frelseren sa, Herre tilgi dem, for de vet ikke hvad de gjør. Der er mangt og meget jeg ikke vet, og der er mange ting som jeg gjerne ville vite, men der er én ting som jeg vet og som jeg er aldeles sikker paa, og det er: at Gud lever og at Jesus Kristus er Guds søn og at Joseph Smith var en sand Guds profet, og hvad verden behager at kalde mormonisme, men som ikke er noget mindre end Jesu Kristi evangelium, sendt fra Gud i denne slekt som vi nu lever og er sandhetens evangelium som vil frelse alle mennesker og bringe dem tilbake til Gud, om de vil ydmyge sig og annamme dens principper. Jeg ser at mit brev blir lidt langt saa jeg maa slutte, men jeg vil bede dig, om du har anledning dertil, at hilse min kjære broder Frans Olsen og hustru, der begge er trofaste søskende som jeg kan anbefale, tillike alle mine kjære søskende og venner i gamle Norge, hvor jeg har vandret omkring og 3 gange som jeg har været i misjonsmarken probert at gjøre min plikt som en Herrens tjener. Glem heller ikke min ven og broder præsident Karlsen og din kjære hustru og barn.

Et resultat av at holde visdomsordet.

Jack Holliday var en «mormon»-gut. Han var en munter fyr med store, brune, tindrende øine og et smilende ansikt. Han likte at staa op tidlig om morgenen og gaa med sin pappa ut og arbeide. Jack hadde altid en god appetit og en dag da de fik kjøt til middag, ville han ha mere. Hans mor fortalte ham, at det ikke var godt at spise saa meget kjøt, og sa hvad vor himmelske Fader har sagt om hvad vi skulle spise, dersom vi ønsket at bli friske og sterke. Jack ville gjerne bli sterk og frisk og sa, at han ville erindre hvad Herren ønsket han skulle gjøre. Dag for dag vokste han op og blev en høi gut. En dag fik han et brev om, at han var kaldt til at gaa paa misjon.

Han reiste, men hadde ikke været ute længe før han blev syk. Der blev sendt bud efter en doktor og han sa, at Jack maatte paa hospitalet og opereres, ellers ville han ikke leve.

Efter operasjonen fortalte doktoren Jack, at dersom han ikke hadde holdt sit legeme saa rent og sundt, ville han ikke ha levet.

Jack fortalte siden folket i misjonsmarken værdien av at holde deres legemer rene og at spise sund mat.

Fra «Juv. Instr.»

---

kuler bakfra og en fra pøbelen nedenunder der gjennemtrængte hans legeme og han faldt paa jorden og ropte: «Min Herre, min Gud!»

Ældste Taylor blev saaret av 4 kuler, men forunderlig nok skadet det ham ikke. Ældste Richards blev ikke saaret.

Saaledes endte det jordiske liv av 2 av de ædleste og bedste mænd verden nogengang har set — Joseph Smtih, profeten, og hans bror Hyrum Smith, patriarken.

Priser profeten som skuet Jehovah
Jesus har salvet den herlige seer.
Aapnet blev tidernes fyldes husholdning
Det som var talet, paa jorden nu sker.

BARNAS AVDELING

FRA PLOGGUT TIL PROFET.

En kort skildring av profeten Joseph Smiths liv
av ældste William A. Morton.

Oversat fra originalen av Borghild Nielsen.

33. Et koldblodig mord.

(Slutning.)

Den 6. april 1844 blev en speciel konferanse i kirken avholdt i Nauvoo. Der var ca. 20 000 mennesker forsamlet. Profeten syntes at være fyldt med Herrens aand. Han talte i 3½ time, og i denne tid sat folket stille og nøt den herlige sandhet der strømmet fra hans læber. Denne tale vil aldrig bli glemt og folk taler ofte om den endnu.

Paa denne tid blev endel mænd utelukket av kirken. Deres navne var: William Law-Wilson, Law-Chauncy, L. Higbee og Robert D. Foster. Disse var fundet skyldig i nogen onde handlinger. De var endog gaat saa langt, at de la planer om at dræpe profeten.

Disse onde forrædere reiste til Cartago, Illinois, og her utspredte de mange falske rykter om profeten Joseph. Da de hørte dette blev der utstedt en arrestordre mot

Lidt efter at Joseph og Hyrum hadde begit sig paa vandringen sendte Emma Smith, profetens hustru, og endel andre bud efter dem, da folk omtalte dem som kujoner. De vendte om med en gang og drog tilbake til Nauvoo. «Hyrum,» sa Joseph, «vi gaar tilbake for at bli myrdet.» Til dette svarte Hyrum: «Om vi lever eller dør maa vi forsone os med vor skjæbne.»

Den næste morgen gik Joseph sammen med 17 andre til Cartago. Paa veien sa Joseph til brødrene: «Jeg gaar som et lam til slagterbænken, men jeg er rolig som en sommermorgen. Jeg har en ren samvittighet overfor Gud og mennesker. Hvis de tar mit liv vil jeg dø uskyldig og mit blod skal rope fra jorden om hevn, og der skal sies om mig: «han blev myrdet i koldt blod».

Den 27. juni 1844 sat profeten Joseph og hans bror Hyrum, samt apostlerne John Taylor og Willard Richards i fængsel i Cartago. De var bedrøvet for de følte at noget uhyggelig ville hænde. Joseph bad broder Taylor om at synge en sang og det gjorde han. Litt senere saa brødrene en hel del mænd med farvede ansigter løpe rundt fængslet. De hadde geværer i hænderne. De stormet opover trappene, aapnet døren og begyndte at skyte paa fangerne. Den elskede Hyrum faldt først. Han fik 3 kuler og sank om paa gulvet idet han sa: «Jeg dør.» Joseph sprang til vinduet. Mens han stod et øieblik og saa ut, kom der 2 kuler bakfra og en fra pøbelen nedenunder der gjennemtrængte hans legeme og han faldt paa jorden og ropte: «Min Herre, min Gud!»

Ældste Taylor blev saaret av 4 kuler, men forunderlig nok skadet det ham ikke. Ældste Richards blev ikke saaret.

Saaledes endte det jordiske liv av 2 av de ædleste og bedste mænd verden nogengang har set — Joseph Smtih, profeten, og hans bror Hyrum Smith, patriarken.

Priser profeten som skuet Jehovah
Jesus har salvet den herlige seer.
Aapnet blev tidernes fyldes husholdning
Det som var talet, paa jorden nu sker.

Signe hans minde, han faldt som en martyr
Vandt sig en plads i Forløserens favn.
Længe hans blod Illinois skal besudle
Hæder og ære fremhæver hans navn.

Stort er hans vælde hans prestedom varig
Evig og altid han nøklerne har.
Ædel og tro han Guds rike vil arve
Naar blandt martyrer sin krone han faar.

Offer og lydighet palmen ham bringer
Blodstængte verden, i hast dig omvend.
Vaagn av din dvale din brøde maa sones
Alle skal se broder Joseph igjen!

For Jesu skyld.

«Mor,» sa en liten femaars gut, «jeg skulle ønske Jesus bodde paa jorden nu.»

«Hvorfor det, min lille gut?»

«Jo, for jeg ville saa gjerne gjøre noget for ham.»

«Men hvad kunne en slik liten fyr som du gjøre for ham?»

Barnet betænkte sig et litet øieblik og saa saa han op i morens ansikt og sa: «Jo, jeg kunne løpe alle erender for ham.»

«Det kan du mit barn, og det skal du ogsaa. Her er et glas gele og nogen appelsiner som jeg skulle sende med piken til den fattige, syke Margaret, men nu vil jeg la dig gaa isteden, og du vil da gjøre et erinde for Frelseren, for da han var paa jorden, sa han: «Hvadsomhelst I har gjort mot en av disse mine mindste, har I gjort for mig.» — Naar du gjør en venlig gjerning mot nogen fordi du elsker Jesus, ville det være det samme som om Frelseren levet her paa jorden og du gjorde det for ham.» *Fra «Juv. Instr.»*

INDHOLD: Mænd som betaler tiende. — Hvad kan stanse al denne ødelæggelse? — Korrespondanse. — Et resultat av at holde visdomsordet. — Bergens gren. — Barnas avdeling. — For Jesu skyld.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Kr.a.

OTTO STENERSENS BOKTRYKKERI
KRISTIANIA